

'FATS'

De theatershow van Mr. Boogie Woogie

Jimmy Moliere: "Ik dacht dat ik naar de Fats Domino Band luisterde!"

tekst & foto's: Willem Croese

Het muzikale leven kan soms zo simpel beginnen met één liedje en daarna zoveel losmaken. Eric-Jan Overbeek, alias Mr. Boogie Woogie, werd namelijk als dertienjarig knaapje in de Hollandse polders gegrepen door de boogiewoogie nadat hij Fats Domino's 'Swanee River Hop' hoorde. En nu, ruim dertig jaar later, toert de pianist met zijn orkest door Nederland, waar hij in theaters de puntgave show 'Fats' neerzet. Eenmaal deed zelfs Domino's oud-gitarist Jimmy Moliere mee.

Boven de rook van Amsterdam speelden Mr. Boogie Woogie en de zijnen op 29 november vorig jaar in de avonduren de sterren van de hemel in het Zaanamse Zaantheater. 's Middags was de pianist drukdoende met de soundcheck. Op een munitiekist zat hij voor zijn zwarte vleugel. Hij speelde, luisterde, overlegde en hij vond het geluid goed. Terwijl de overige muzikanten, zes blazers, drummer, bassist, gitarist en later ook zijn gast Jimmy Moliere het theater binnendruppelden, maakte Eric-Jan Overbeek in de kleedkamer tijd vrij voor Back To The Roots. Binnen een half uur moest het gesprek geklaard zijn. Foto's maken op dat moment was uitgesloten. "Nee joh, ik ben nu gekleed in jeans en een T-shirt." Hij zag er overigens uit als een gentleman himself, maar later op de avond werd duidelijk waarom. Mr. Boogie Woogie gaat namelijk niet over één nacht ijs, want het moet goed, zo niet perfect zijn.

Boogie & Blues Night Tour

"Mijn theatertours zijn in 1994 begonnen in het nabij Schiphol gelegen Hoofddorp. In dat jaar had de gemeente Haarlemmermeer,

waar ik ook woon, honderdduizend inwoners. Ik dacht dat je onder dat aantal toch wel vijfhonderd bluesliefhebbers moest kunnen vinden. Dat klopte ook wel, want in theater De Meerse werd het een 'Boogie and Blues Night' met voornamelijk boogiewoogiepianisten. Echt hierover nagedacht had ik niet. In Nederland ben je gauw klaar. Toch had ik een band in de foyer en in de zaal drie acts, dus ook drie sets. En in de pauze kreeg het publiek ook nog eens livemuziek.

Dit ging vanaf de eerste keer goed, maar na vier of vijf jaar wilde ik het ruimer bekijken. Ik haalde ook pianisten en bands uit het buitenland, bijvoorbeeld uit Amerika 'The Bruce Katz Band' en uit Frankrijk 'Jean-Pierre Bertrand'. Maar ook Hammond-specialist Carlo de Wijs en de Nederlandse bluesbands 'Barrelhouse' en 'Magic Frankie'. Zo heb je voor ieder wat wils, een band rond de piano of een band rond de gitaar. Zeven jaar geleden bracht schouwburgdirecteur Jan Gras mij in contact met een managementbureau om landelijk hetzelfde idee uit te voeren. En

dat lukte. Over het algemeen doen wij twee sets met gasten op het grote podium. Dat is heel intiem en je kunt alle kanten op. Ja, nu doe ik het met het eerbetoon 'Fats' een tikkeltje anders."

Amerika

"Misschien moet ik er meer werk van maken om in clubs te spelen. Met het Nederlandse festivalcircuit heb ik mij niet zoveel bezig gehouden. Dit komt omdat ik in 2012 alleen al vier en een halve maand in Amerika en Canada heb gezeten. Ja, dat is veel maar ik ben de clubs hier niet vergeten. Sterker, ik speel nog steeds in clubs. De kroegbaas hangt een poster op in het herentoeilet en daar houdt het mee op. Mijn aandacht moet ik nu echt richten op de theatertour. Het kost vreselijk veel tijd en energie. En ja, je kunt niet alleen maar een beetje muziek maken. Het moet voor honderd procent gaan. Je hebt een lichtplan nodig en een campagneplan. 'Fats' is een vrij eenvoudige show, omdat ik de enige zanger ben maar je moet ook wat te vertellen hebben aan het